

tilstræbt at opnå en rimelig balance mellem hensynet til at medinddrage de berørte borgere i lokalplanlægningen og hensynet til at begrænse ressourceanvendelsen.

I *stk. 1, nr. 1*, foreslås det, at ejerne af de ejendomme, der er direkte omfattet af forslaget til lokalplan, skal have individuel, skriftlig underretning om forslaget. Dette svarer helt til den nugældende ordning efter byplanloven og til det oprindelige lovforslags § 18, stk. 1, nr. 1.

I *nr. 2* foreslås — ligesom i det oprindelige lovforslags § 18, stk. 1, nr. 1 — den nugældende underretningspligt ved byplanvedtægter udvidet til også at omfatte lejerne i de ejendomme, der er omfattet af planforslaget. Dette svarer til den i 1973 indførte nyordning med hensyn til saneringsplaner, jfr. saneringslovens § 9 a.

I *nr. 3* foreslås det — ligesom i det oprindelige lovforslags § 18, stk. 1 nr. 2 — at der også skal ske underretning til lejere i ejendomme, som vel ikke er direkte omfattet af planforslaget, men for hvem forslaget efter kommunalbestyrelsens skøn vil have væsentlig betydning. Efter henstilling fra erhvervsorganisationerne foreslås det endvidere udtrykkeligt udtalt i nr. 2 og 3, at brugere — f. eks. en forpagter af en landbrugsejendom eller af et hotel — er sidestillet med lejere.

Det er som nævnt især disse led i bestemmelserne om individuel underretning vedrørende lokalplanforslag, som er skønnet at ville medføre ret betydelige merudgifter for kommunerne. Denne vurdering har bl. a. som baggrund, at det oprindelige lovforslag kunne synes at forudsætte, at alle lejere (herunder også fremlejetagere og sommerhuslejere) inden for planens område skulle modtage sædvanlige postforsendelser med den omhandlede individuelle underretning om planforslaget, og at en lokalplan ikke ville være lovligt tilvejebragt og derfor kunne tilsidesættes af domstolene, hvis blot nogle få lejere ikke havde modtaget underretningen. Det er herved anført, at folkeregistrene kun afgiver oplysning om personer med bopæl i de pågældende ejendomme og ikke om erhvervslejere, således at det vil medføre et omfattende arbejde at finde frem til samtlige erhvervslejerers adresser.

I overensstemmelse med denne vurdering har Kommunernes Landsforening foreslået, at kommunen ikke skal underrette lejere overhovedet, men at det i stedet pålægges ejerne at videregive underretningen til lejerne, og at kommunen iøvrigt får adgang til ved visse lokalplanforslag helt at undlade individuelle underretninger. Selv om en del af kommuneforeningernes studiekredse har tilsluttet sig det oprindelige lovforslags ordning på trods af de

forventede administrative og økonomiske byrder, har flertallet af studiekredsene mere eller mindre stærkt frarådet en gennemførelse af denne ordning. Kun et fåtal af studiekredsene har dog helt villet undlade underretning af de lejere, som er direkte omfattet af lokalplanforslaget, men flere har foreslået, at underretning i stedet skal kunne gives til lejerforeninger, eller — som Kommunernes Landsforening — at det i stedet pålægges ejerne at videreunderrette lejerne. For så vidt angår ejere og lejere uden for planens gyldighedsområde (det oprindelige lovforslags § 18, stk. 1, nr. 2) er det ønsket, at lovtæksten i hvert fald udformes på en måde, der klart tillægger alene kommunalbestyrelsen kompetencen til at skønne over, om planen har så væsentlig betydning for dem, at de bør særskilt underrettes. Også Københavns kommune har udtrykt stor betænkelighed ved, at lejere skal underrettes individuelt om forslag til lokalplaner og finder, at et krav herom hverken er nødvendigt eller hensigtsmæssigt og i hvert fald bør omdannes som foreslået af Kommunernes Landsforening.

I nærværende lovforslag opretholdes som anført kravet om individuel underretning af lejerne inden for planens gyldighedsområde. En begrænsning til underretning af lejerforeninger er ikke anset for forsvarlig, og forslaget om at pålægge ejerne at videreunderrette lejerne er ud fra flere synsvinkler anset for uheldigt. Bl. a. ville fremgangsmåden være praktisk usikker, og den ret korte indsigelsesfrist efter § 24 måtte i givet fald forlænges væsentligt, hvad der af andre grunde ikke kan anses for forsvarligt.

Man har imidlertid ment, at de administrative og økonomiske konsekvenser vil blive i høj grad formindsket, hvis underretningspligten klart vil være opfyldt af kommunen, såfremt underretningen gives lejerne (og brugerne) ved adresseløse forsendelser omdelt af postvæsenet til samtlige postadresser inden for et bestemt område, jfr. ministeriet for offentlige arbejders bekendtgørelse nr. 275 af 6. juni 1974. Ved en sådan fremgangsmåde spares kommunen for arbejdet med at finde frem til de enkelte adressater og for at adressere hver enkelt forsendelse. Endvidere vil fremgangsmåden medføre en betydelig besparelse i forhold til individuelle underretninger, idet en adresseløs forsendelse for tiden kun koster ca. en fjerdedel af prisen for et almindeligt brev. Det må dog bemærkes, at de adresseløse forsendelser normalt kun omdeles til husstandene i det pågældende område (herunder fremlejetagere og klubværelse, såfremt der er eget køkken), og at det vil forudsætte en særlig aftale med vedkommende distriktpostkontor, hvis de også skal tilgå butikker og kontorer m. v. Endvidere er der af postvæsenet